

Raftul
Denisei

PREMIUL NOBEL
PENTRU LITERATURĂ 2024
HAN KANG

NU NE DES PĂ RȚ I M

„O CAPODOPERĂ.”
— THE GUARDIAN —

TRADUCERE DE
DIANA YUKSEL

HUMANITAS
fiction

ROMAN

„Intensa proză poetică a lui Han Kang aduce în prim-plan traume istorice și revelează fragilitatea vieții omenești.”

— Motivația juriului
Nobel pentru Literatură, 2024

HAN KANG

NU NE DESPĂRȚIM

Traducere din coreeană și note de
DIANA YÜKSEL

HUMANITAS
fiction

— Ce-i asta? Ninge?

Am tresărit la întrebarea lui Inseon și m-am întors să mă uit.

Pe fereastra mare, care dădea spre stradă, se vedeau fulgi rari de nea. O vreme le-am urmărit traiectoriile lipsite de noimă, apoi m-am întors să privesc în jurul meu. Bolnavele și aparținătorii din salon, ale căror chipuri lipsite de expresie trădau obișnuința cu durerea și răbdarea, se uitau cu toții pe fereastră.

Privirea mi s-a oprit asupra profilului lui Inseon, care urmărea spectacolul de afară parcă strângând din dinți. Unii oameni radiază frumusețe fără ca ei să fie neapărat frumoși. Inseon era un astfel de om. Firește că asta se datora în bună măsură ochilor ei vii, dar mai mult decât atât, ajunsesem la concluzia că personalitatea sa era principala sursă, și faptul că nu vorbea niciodată doar ca să se afle în treabă și nu-și risipea nici o clipă din viață lăsându-se pradă apatiei și confuziei. Erau momente în care simțeam că o scurtă discuție cu Inseon e de ajuns pentru a-mi lămuri dezordinea minții, ambiguitatea și incertitudinile. Vorbele și gesturile ei erau încărcate de o forță liniștitoare, care mă determina să cred că tot ce făceam avea o noimă, care se păstra chiar și atunci când dădeam greș oricât de mult m-aș fi străduit. Era la fel și atunci. Deși avea o mână însângerată, purta o cămașă de spital și dintr-un braț îi atârna o perfuzie, Inseon nu lăsa nici o clipă impresia unui om dărâmat.

— Pare să vină o ninsoare mare, nu?

Am încuviințat din cap. Părea într-adevăr că urmează o ninsoare abundentă. Se făcuse încă și mai întuneric decât până atunci.

— Ce straniu cum stăm noi două să ne uităm la ninsoare...

Și, zicând asta, Inseon și-a întors privirea spre mine. Și mie mi se părea la fel de ciudat. Zăpada are mereu ceva ireal. Să fie din pricina felului în care se cerne? Sau a frumuseții ei? Când fulgii de nea plutesc în ritmul lor infinit, diferența dintre lucrurile esențiale și cele lipsite de importanță devine foarte clară. Ba chiar, unele lucruri devin de o claritate înfricoșătoare. Durerea, de pildă. Sau faptul că în ultimele luni mă cramponasem de voința schimbătoare de a-mi redacta testamentul. Sau că acest răgaz, în care evadasem din propriul infern pentru a vizita o prietenă aflată pe patul de spital, mi se părea în mod bizar deopotrivă neobișnuit și deslușit.

Știam însă că Inseon se referea la altceva când spunea că i se pare straniu.

*

În urmă cu patru ani, pe la sfârșitul toamnei, Inseon m-a sunat să mă cheme la înmormântarea mamei ei, deși nu anunțase prea multă lume din Seul. După ce s-a înnoptat, când cei care veniseră din sat s-au întors acasă, iar cei câțiva colegi cineaști pe care îi întâlnisem și cu altă ocazie s-au grăbit să prindă avionul de întoarcere la Seul, în salonul funerar al spitalului din Jeju s-a așternut liniștea. Inseon m-a întrebat dacă nu eram obosită, iar eu am scuturat din cap că nu. Simțeam că s-ar fi convenit să continui conversația, dar n-aveam habar ce aş fi putut să-i spun unei prietene cu care nu mai discutasem de mult despre vieților noastre cotidiene. După ce starea mamei sale s-a înrăutățit, Inseon n-a mai vrut

să vin pe la ea. Nu-mi răspundea niciodată la telefon și nici nu mă suna înapoi. Când îi trimiteam câte un mesaj să întreb ce făcea, îmi răspundea abia după câteva zile. De câte ori îi citeam mesajele scurte și echilibrate, care nu trădau defel starea ei de spirit, simțeam distanța crescândă dintre noi. *Nimic nou. Ai grijă de tine.* După perioada aceea de ruptură dintre noi, cum aș fi putut deodată să o întreb despre planurile de viitor?

Probabil că acele sentimente contradictorii m-au determinat să îi povestesc lui Inseon visul meu cu copacii negri când m-a întrebat care mai este viața mea. „Din vară, de când l-am avut prima dată, visul ăsta mă urmărește neîncetat“, i-am mărturisit atunci în fața unei farfurii cu prăjiturile de orez și mandarine descojite, de care nu se atinsese nimeni. „Când, în drum spre medicul care se ocupă de problemele mele cronice de stomac, mă târăsc abia pe trecerea de pietoni interminabilă de pe bulevardul cu opt benzi, când stau chircită într-un colț al unei cafenele, privind atentă spre ușa de la intrare, așteptând să apară cineva care nu mai vine la întâlnire, când mă trezesc dintr-un alt coșmar și rămân cu privirea ținută în tavan, tremurând, am mereu în fața ochilor câmpia aceea necunoscută pe care se așterne neaua și marea care avansează spre copacii negri.“

După care am întrebat-o pe Inseon dacă n-ar vrea să facem ceva împreună. Cum ar fi dacă am planta împreună niște trunchiuri vopsite în negru și am aștepta să ningă ca să le putem filma?

După ce m-a ascultat până la capăt, Iseon a zis:
— În cazul ăsta, ar trebui să ne apucăm de treabă înainte să vină iarna.

Îmbrăcată într-un *hanbok*¹ negru, cu părul tuns drept prins în coadă cu un elastic alb, Inseon mă privea liniștită, cu seriozitate. Apoi a zis că, pentru a planta nouăzeci și nouă de trunchiuri, e bine să ne apucăm de treabă înainte să înghețe pământul. Cel mai târziu pe la mijlocul lunii noiembrie ar fi trebuit să adunăm lumea, să plantăm copacii, și pentru asta avea ea o parcelă abandonată, moștenită de la tatăl ei, cu care nu făcea nimic.

— Și aici îngheață pământul? am întrebat-o eu.

— Evident. La munte e înghețat toată iarna.

— Și ninge destul ca să putem filma? Ar fi grozav să ningă cu fulgi mari.

Insistam cu întrebările fiindcă nu-mi imaginasem că am putea face un astfel de proiect în insula Jeju. Acolo creșteau copaci specifici zonei temperate, dar și subtropicale. Chiar dacă ninge, mă îndoiam că ninsorile puteau fi abundente. I-am explicat lui Inseon că eu mă gândisem la o zonă mai rece decât Seulul, undeva la granița de nord a țării, poate în provincia Gangwondo.

— Nici o grijă cu zăpada, a zis ea și la colțul ochilor i-au apărut mici încrețituri. Era prima dată când o vedeam zâmbind în ziua aceea. Mi-a povestit pe urmă că în satul ei natal era mereu umezeală, că ploua și ninge mult și că uneori, primăvara, se lăsa câte o ceață atât de groasă, încât femeile din sat erau cuprinse de deprimare fiindcă nu mai vedeau o rază de soare. Vara ploua mult, desigur, dar și primăvara și toamna ploua de două, trei ori pe săptămână, și adesea ninge abundant până la sfârșit de martie.

¹ Ținută tradițională coreană, de culoare neagră sau albă, purtată la înmormântări și ceremonii funerare.

— Cel mai greu va fi să pregătim din timp trunchiurile. Apoi și partea cu adunatul oamenilor la plantat trebuie bine planificată. Filmatul pe ninsoare nu e o problemă. Pot filma o grămadă când prind câte o zi liberă.

Planurile noastre, conform cărora ar fi trebuit să începem treaba din toamna aceea, au fost amânate din pricina unei probleme personale de care a trebuit să mă ocup de îndată ce m-am întors la Seul. După aceea, au fost alte și alte situații la fel. În unii ani nu era ea liberă, în alții nu eram eu sau aveam pe rând probleme de sănătate. Și, la prima ninsoare din an, îmi spuneam cu amărăciune că nici anul acela nu începuserăm treaba. Când una din noi telefona să spună că la ea ninge, cealaltă răspundea, de regulă, că urma să ningă și la ea a doua zi. Iar dacă una din noi întreba „Ce zici, o facem la anul?“, cealaltă răspundea invariabil „Sigur. Așa facem!“, apoi una din noi izbucnea prima în râs. Mă întrebam uneori dacă această stare de perpetuă amânare nu era cumva un element constitutiv al proiectului nostru.

*

Cutia din aluminiu s-a deschis iar cu un clic. Urmăream cu neliniște gesturile infirmierei, care își turnase din abundență dezinfectant în palme și își curăța mâinile inclusiv între degete. Inseon și-a ridicat privirea spre mine ca și cum n-ar fi auzit nimic, ca și cum nu înțelegea la ce mă uitam cu spaimă.

— Mă plictisesc de moarte. N-am voie să mă dau jos din pat. Sunt ținută aici, a zis Inseon, zâmbind ușor cu reproș. N-am voie să fac nici doi pași și nici să-mi mișc mâna câtuși de puțin.

Infirmiera a dezinfectat pe rând cele două ace. Apoi și-a dezinfectat din nou mâinile, poate de teamă să nu fi luat ceva de pe ace.

— Dacă nu am grijă, se pot desprinde nervii pe care mi i-au refăcut și, cum se întind până dincolo de cot, ar trebui să mi se facă o incizie până la umăr sub anestezie generală ca să-i poată reatașa. Am auzit că la începutul anului au avut un pacient care nu s-a mai trezit după anestezie și a fost transferat la unul din marile spitale. Iar în urmă cu câțiva ani cineva a murit de septicemie.

Inseon a tăcut brusc. Am privit iar cum infirmiera înfigea fără să clipească acul în rănilor ei și, cu respirația tăiată la fel ca ea, am regretat că m-am uitat. Uitasem de constatarea făcută în holul spitalului cu puțin timp mai înainte? Cu cât privești mai îndeaproape, cu atât e mai dureros.

În timp ce infirmiera scormonea cu al doilea ac în degetul mijlociu al lui Inseon, privirea mi-a alunecat spre telefonul mobil al acesteia, așezat pe pat, lângă pernă. Mi-am imaginat cum trebuie să fi procedat Inseon cu mare grijă să nu-și miște mâna dreaptă pansată, contorsionându-și mijlocul, umerii și mâna stângă pentru a-mi scrie mesajele. *Poți veni acum?* Cât efort să îmbine consoanele cu vocalele și să insereze spațiile dintre cuvinte pentru a-mi trimite două mesaje! Și totuși cum de mă alesese pe mine?

Știam că nu avea mulți prieteni și că ținuse legătura doar cu o mână de persoane care gândeau la fel ca ea, dar nu mi-aș fi imaginat că puteam fi primul om la care apela într-o situație ca asta. În vară, când mă întrebam cui i-aș putea adresa testamentul meu,

nu mă gândisem nici o clipă la ea. Cel mai probabil pentru că locuia atât de departe. În plus, nu voiam să o mai împovărez și eu după ce patru ani de zile se îngrijise de mama ei și o veghease când era patul de moarte. În tot acest timp, Inseon fusese cea care se distanțase prima și nici situația mea nu era una prea bună, dar nu eram convinsă că încercasem măcar să mențin legătura. În Jeju se ajunge în mai puțin de o oră cu avionul. Aș fi putut să mă gândesc la ceva ca să nu o las să se îndepărteze astfel de mine.

Din pricina acelor gânduri învălmășite am întrebat-o dacă o să fie bine, în loc să o liniștesc spunându-i că totul va fi bine. Vedeam cum îi tremurau buzele de durere. E posibil ca pentru o clipă să-și fi pierdut cunoștința din pricina suferinței, căci se uita spre mine cu o privire goală, așa cum n-o mai văzusem niciodată. Firele nervilor nu puteau fi păstrate intacte decât provocându-i durerea aceea atroce? Era ceva imposibil de acceptat. În secolul XXI, medicina nu avea la îndemână alte metode? Oare prietena mea fusese adusă la spitalul acesta mic în grabă doar pentru că era cel mai aproape de aeroport?

Ochii ei și-au recăpătat lumina. Credeam că nu auzise întrebarea mea prostească de mai devreme, dar Inseon a început să șoptească, ca și cum trebuia să-mi dea un răspuns.

— În orice caz, trebuie să continui.

Asta era vorba ei. Când obișnuiam să plecăm împreună în deplasări, ori de câte ori aveam o problemă cu vreuna dintre persoanele intervievate sau cu rezervarea locului în care urma să filmăm și eu intram în panică, Inseon îmi spunea fără ocolișuri: „În orice caz, eu am să continui.” Fie că mă întorceam cu

problema rezolvată sau rezolvată doar pe jumătate ori deloc, ea mă aștepta cu echipamentul instalat și părea că în scurtul răstimp cât lipsisem se împrietenise cu toți cei din jur. Când trebuia să înregistrez câte un interviu, își fixa camera de filmat pe trepied și, cu aparatul de fotografiat în mână, pregătit, îmi spunea zâmbind: „Poți să începi când vrei.“

Surâsul ei îmi încălzea sufletul și îmi îmbujora obrazii. Văzându-mă, privirea i se lumina și mai mult.

În orice caz, eu am să continui.

Vorbele acestea mă linișteau, ca o vrajă. Oricât de dificil s-ar fi dovedit un interlocutor, orice problemă neașteptată ar fi apărut, văzându-i chipul liniștit în spatele obiectivului, simțeam că n-aveam nici un motiv de panică sau agitație.

*

Abia în momentul acela mi-am dat seama că-mi spusese ceva asemănător și la ultima noastră conversație telefonică.

În august, când rătăceam iar printre copacii negri, într-un soi de reverie în care visul se îmbina cu realitatea, am reușit spre dimineață să mă smulg din coșmar deschizând ochii. M-am ridicat learcă de sudoare și am ieșit pe balcon. Deschizând ferestrele, am simțit pentru o clipă o adiere răcoritoare, dar umezeala a pătruns în încăpere pe dată, făcând-o înăbușitoare.

Cicadele cântau de zor. După cât se părea, o ținuseră așa toată noaptea. Puțin mai târziu, au început să huruie și aparatele de aer condiționat ale vecinilor. Am închis ferestrele și m-am aruncat sub dușul rece, căci eram cleioasă, parcă trasă într-o crustă de sare. Apoi m-am întins pe podea, neavând cum să fug sau să mă ascund de căldură,

și am așteptat să se facă ora șapte, cu telefonul la îndemână. Era singurul moment al dimineții în care o puteam prinde pe Inseon. Ea lucra zilnic de dimineața până la șase seara în atelier, și în tot acest timp ținea telefonul pe silențios.

— Bună, Gyeongha! mi-a răspuns Inseon la telefon, binevoitoare ca de obicei. Ce mai faci?

După ce ne-am salutat și am schimbat câteva vorbe, i-am spus că ar fi mai bine să renunțăm la proiectul cu plantarea trunchiurilor negre. Că de la bun început nu reușisem să înțeleg ce însemna visul acela. I-am zis că îmi părea rău și i-am propus să discutăm despre asta pe îndelete altă dată.

— Așa deci... a zis Inseon după ce m-a ascultat. Și cum facem? Că eu am început deja. Imediat după ultima ta vizită.

Cu un an mai înainte, toamna, în Jeju, Inseon fusese cea care a deschis subiectul proiectului. „Sunt convinsă că pot să-l fac, serios“, mi-a spus atunci, iar eu am fost de acord să începem. Am întrebat-o precaută și dacă mai lucrase la vreun film de când se retrăsese acolo sau dacă avea de gând să reînceapă filmările. A rămas puțin pe gânduri, apoi mi-a răspuns: „E posibil.“

— Am adunat copacii încă din iarnă, Gyeongha, mi-a spus, de parcă ar fi așteptat să o sun și a continuat să îmi explice așezat, ca și cum s-ar fi pregătit pentru asta: Am adunat mai multe trunchiuri, cu mult peste cele nouăzeci și nouă, și am început să le usuc încă din primăvară. Acum, fiind vară, au prins iar un pic de umezeală, dar până în octombrie se usucă iar și vor fi numai buni de plantat. Dacă muncim cu spor până în noiembrie, când dă înghețul, vor fi plantați,

iar din decembrie până în martie, cât țin ninsorile, putem filma.

Mă grăbisem să o sun tocmai ca nu cumva să se apuce de treabă, dar nu mă așteptam la asta. Proiectul trena de patru ani dintr-un motiv sau altul, așa încât mi se părea că nu avea să fie dus la bun sfârșit niciodată.

— N-ai putea să folosești trunchiurile pentru altceva?

Inseon a izbucnit în râs.

— Nu sunt bune de nimic altceva!

Cunoșteam bine felul în care Inseon își exprima sentimentele prin diverse nuanțe de râs. Evident că râdea când se amuza sau când se bucura, râdea cu afecțiune sau ștrengărește, dar putea la fel de bine să râdă și când refuza ceva sau când avea o opinie diferită, dar nu voia să intre într-o dispută.

— Îmi pare rău, Inseon, m-am scuzat din nou, dar cred că e mai bine să renunțăm, crede-mă.

— E vreo șansă să te răzgândești? m-a întrebat ea și am simțit că râsul îi înghețase.

— Nu, nici vorbă, i-am zis și mi-am dat seama că trebuia să clarific lucrurile: E vina mea. Nu m-am gândit deloc bine înainte.

Cele câteva secunde de tăcere de la capătul celălalt al firului mi s-au părut o eternitate.

Apoi Inseon a spus, spărgând tăcerea:

— În orice caz, eu am să continui.

— Nu e cazul, Inseon, am încercat să o conving, dar a continuat ca și cum ar fi răspuns unei scuze.

— Nu-i nimic, mi-a spus pe un ton plin de răbdare, ca și cum ea ar fi vrut să mă împace pe mine. Nu-ți face griji.

*

Clic! Cutia de aluminiu s-a deschis din nou cu sunetul acela insuportabil. Au trecut deja trei minute. Privirea mi s-a încrucișat cu cea a infirmierei, care mi-a spus:

— Prietena dumneavoastră are o voință de fier. Rezistă foarte bine la durere.

Fără să aprobe sau să dezaprobe, Inseon i-a întins încet mâna dreaptă. Pansamentul era îmbibat de sânge. Oare dimineața trecea pe la ea o asistentă care îi curăța rănila și îi refăcea bandajul? Îl schimbau destul de des, dat fiind că sângera încontinuu?

— Așa spun toți doctorii și toate asistentele, că e extraordinar de răbdătoare.

Inseon a privit tăcută pe fereastră tot timpul cât i s-au scormonit cele două răni. Fulgi grei, formați din cristale minuscule, trasau linii subțiri în văzduh.

— Straniu lucru zăpada, a șoptit Inseon abia perceptibil. Cum poate să cadă așa din cer? a întrebat, deși nu părea să aștepte un răspuns.

*

A continuat să șoptească, de parcă ar fi vorbit cu cineva de afară.

*Mi-am venit în simțiri în remorca unui camion,
dinspre degetele secționate iradia o durere înspăimântătoare.*

*O durere cum nu-mi imaginasem vreodată,
pe care nu o pot descrie în cuvinte.*

*Nu știam cât timp trecuse,
cine mă ducea și unde.*

*Presupuneam, judecând după șirurile nesfârșite
de copaci pe care le vedeam cu coada ochiului, că*

traversam muntele Halla.

*Mă zvârcoleam, ca un gândac aproape mort,
printre cutii, curele groase din cauciuc, păături murdare
și un căruț cu roți ruginite.*

Mă durea până la leșin.

De fapt, aș fi preferat să-mi pierd cunoștința.

De ce tocmai atunci mi-am amintit de cartea ta?

*De oamenii din ea, ba nu, de oamenii care se aflau
atunci în locul acela.*

*Nu, stai, nu doar oamenii de acolo, ci oamenii de
pretutindeni care trecuseră prin asemenea momente.*

Oamenii

împușcați,

loviți cu bâtele,

sfârtecați cu baionetele.

Cât de mare să fi fost suferința lor,

dacă două degete tăiate provocau atâta durere?

*Mă refer la cei care au murit astfel, cu trupurile
împunse și sfârtecate până și-au dat duhul.*

*

Atunci am înțeles că Inseon se gândise la mine în tot acest răstimp. Mai exact, la proiectul pe care am promis să-l facem împreună. Și, mai exact, la copacii negri pe care îi văzusem eu în vis. Și la cartea care determinase visul acela.

În clipa următoare, înțelegând un lucru și mai cumplit, mi s-a tăiat respirația. În vară, Inseon îmi spusese că usca niște trunchiuri de copaci, peste o sută. Și îmi mai spusese că în toamnă avea să înceapă să-i taie și să-i cioplească și să-i facă să semene cu niște oameni aduși de spinare, în mărime naturală.

Han Kang, născută în 1970 la Gwangju, este fiica scriitorului coreean Han Seung-won. De la zece ani a crescut în zona Suyuri din Seul, metropolă în care mai apoi a studiat literatura la Universitatea Yonsei și în care locuiește și astăzi. Și-a început cariera literară ca poetă în 1993, iar în anul următor a debutat și în proză, câștigând concursul organizat de ziarul *Seoul Shinmun* cu nuvela *Ancora roșie*. A continuat să scrie poezie, proză scurtă, eseu și cărți pentru copii. Primul roman, *Cerbul negru* (1998), i-a apărut la vârsta de douăzeci și opt de ani, urmat de *Măinile tale reci* (2002), *Vegetariana* (2007), *Cerneală și sânge* (2010), *Ora de greacă* (2011), *Disecție* (2014), *Cartea albă* (2016) și ***Nu ne despărțim*** (2021; Humanitas Fiction, 2025). Începând cu anul 2005 i-au fost acordate cele mai importante premii literare coreene. Din 2016, când primește Man Booker International Prize, urmează o pleiadă de mari premii internaționale – 2017, Premio Malaparte (Italia), 2019, Premio San Clemente (Spania), 2023, Prix Médicis Étranger (Franța), 2024, Prix Émile Guimet de Littérature Asiatique (Franța), culminând cu Premiul Nobel pentru Literatură acordat de Academia Suedeză în 2024. Hang Kang este considerată astăzi cea mai importantă autoare coreeană contemporană, cu traduceri în peste cincizeci de țări.

„Intensitatea incandescentă a prozei lui Han Kang, abilitatea ei unică de a găsi legături între trup și suflet și de a experimenta cu forma și stilul o fac una dintre cele mai importante scriitoare ale lumii.“

Los Angeles Tim

„Deși acest roman se concentrează asupra celor două prietene [...], adevărata protagonistă, și personajul legat atât de Gyeongha, cât și de Inseon, este mama lui Inseon, Jeongsim. Ea e cea care a supraviețuit masacrelor de pe insula Jeju, ea s-a luptat să recupereze măcar o parte din osemintele celor dragi, ca să le facă o înmormântare cum se cuvine. Ea refuză să oprească doliul. Ea îndură durerea și se opune uitării. Ea nu vrea să-și ia rămas-bun. Urmărind viața ei, care a fost atât de mult timp plină de suferință și iubire de aceeași intensitate și căldură, cred că întrebările pe care mi le puneam erau următoarele: Până unde putem iubi? Care este limita noastră? Până la ce punct trebuie să iubim pentru a rămâne umani până la sfârșit?“

Han Kang

„Cu o scriitură delicată și în aceeași măsură precisă și o poezie care se aventurează asumat în fantastic, *Nu ne despărțim* este un roman deosebit de complex care disimulează, sub elogiul oniricului și al imaginarului, o reprezentare implacabilă a cruzimii omenești.“

Le Monde

„Există în această carte pagini care sunt printre cele mai bune scrise în această epocă și care vor continua să răzbată, în șoapta lor joasă, dar constantă, mulți ani de aici înainte.“

ABC

Cel mai recent roman semnat de Han Kang, un adevărat imn al prieteniei și un elogiu adus imaginației, dar mai ales un recurs zguduitor la persistența memoriei, *Nu ne despărțim* a primit în Coreea de Sud premiile literare Daesan și Kim Man-jung în 2022, iar în Franța, Prix Médicis Étranger în 2023 și Prix Émile Guimet de Littérature Asiatique în 2024.

„La fel ca naratoarea, Gyeongha, cititorul romanului *Nu ne despărțim* trebuie să se abandoneze magiei. Să accepte că un personaj poate vorbi din două locuri îndepărtate. Că o pasăre poate fi în același timp și moartă, și vie – așa cum sunt cei dispăruți pentru cei dragi. Să accepte coexistența trecutului și prezentului. Nu este dificil: stilul lui Han Kang neutralizează orice neîncredere. Astfel, ne interesăm mai puțin de condițiile apariției fantasmelor decât de sensul dat prezenței lor. Și ne plimbăm, orbiți, prin această lume de zăpadă și amintiri sumbre, unde, precum la García Márquez, totul pare o metaforă.“

Lire

NE GĂSIȚI PE SOCIAL MEDIA

Facebook
@humanitas.fiction

Instagram
@humanitas_fiction

Threads
@humanitas_fiction

TikTok
@humanitas.fiction

Youtube
@Humanitaslansari